

Súd: Krajský súd Trnava
Spisová značka: 31Cob/125/2017
Identifikačné číslo súdneho spisu: 2114222914
Dátum vydania rozhodnutia: 29. 10. 2018
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Andrea Vyskočová
ECLI: ECLI:SK:KSTT:2018:2114222914.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Trnave v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Andrey Vyskočovej a sudcov JUDr. Boženy Husárovej a Mgr. Michala Novotného, v právnej veci žalobcu: SKODA & SKODA s.r.o., so sídlom Komenského 30, 974 01 Banská Bystrica, IČO: 36 817 872, zastúpený: AKMG, s.r.o., IČO: 36 800 589, so sídlom Dolná 6A, 974 01 Banská Bystrica, proti žalovanému v 1. rade: A. Q., narodený XX.XX.XXXX, bytom l.. P. a K. X, XXX XX T., zastúpený splnomocnencom: Mgr. O. F., P. X, XXX XX T., žalovanej v 2. rade: E. Q., nar. XX.XX.XXXX, bytom l.. P. a K. X, XXX XX T., o zaplatenie 1.581,78 eur s prísl., o odvolaní žalovaných v 1. a 2. rade proti rozsudku Okresného súdu Trnava zo dňa 28. júna 2017, č.k. 36Cb/345/2015-84, takto

rozhodol:

I. Rozsudok súdu prvej inštancie v odvolaní napadnutej časti sa potvrdzuje.

II. Žalobcovi sa priznáva voči žalovaným v 1. a 2. rade nárok na náhradu trov odvolacieho konania v celom rozsahu.

odôvodnenie:

1. Žalobca sa žalobou doručенou súdu 04.09.2014 domáhal, aby súd žalovaným v 1. a 2. rade uložil povinnosť spoločne a nerozdielne zaplatiť žalobcovi istinu vo výške 1.581,78 eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 9,25 % ročne zo sumy 1.403,86 eur od 30.06.2011 do zaplatenia a trovy konania spočívajúce v súdnom poplatku vo výške 94,50 eur a trovy právneho zastúpenia vo výške 190,58 eur. Svoj návrh odôvodnil tým, že právny predchodca žalobcu uzavrel dňa 02.11.2009 Zmluvu o úvere č. 11396/2009/01 (ďalej len „Zmluva o úvere“) s podnikateľom A. Q. - EUROFRACHT, IČO: 30 753 031, so sídlom Sv. Cyrila a Metoda 7, 917 01 Trnava (ďalej len „dlžník“), na základe ktorej mu poskytol peňažné prostriedky vo výške 12.670,- eur a dlžník sa zaviazal, že peňažné prostriedky použije dohodnutým spôsobom na dohodnutý účel a peňažné prostriedky vráti, zaplatí úroky vo výške základnej sadzby 1 % + 9,30 % p. a. (pohyblivá úroková sadzba), zaplatí poplatok za poskytnutie úveru vo výške 165,97 eur a splní ďalšie záväzky podľa Zmluvy. Poskytnutý úver a úroky sa dlžník zaviazal splácať v pravidelných splátkach, pričom sa zmluvné strany dohodli, že doba splatnosti úveru je 12 mesiacov odo dňa uvedeného v čerpaní úveru, t. j. splatnosť úveru nastala dňa 02.11.2010. Právny predchodca evidoval ku dňu splatnosti úveru voči dlžníkovi pohľadávku spolu vo výške 4 769,93 eur, z ktorej istina predstavovala sumu 4 676,57 eur, úrok 49,74 eur, pokuty 23,70 eur a úroky z omeškania 19,92 eur. Dlžník následne splnil časť záväzku, a to tak, že ku dňu 02.12.2010 zaplatil 570 eur, ku dňu 07.02.2011 zaplatil 1 120,- eur, ku dňu 01.03.2011 zaplatil 556,07 eur, ku dňu 04.04.2011 zaplatil 600 eur, ku dňu 30.06.2011 zaplatil 520 eur, výška nesplneného záväzku k 30.06.2011 predstavuje sumu 1.403,86 eur. Dlžník ku dňu 03.12.2013 ukončil svoju podnikateľskú činnosť, avšak dlžník ako podnikateľ fyzická osoba zodpovedá v zmysle zákona č. 455/1991 Zb. Živnostenský zákon, aj po ukončení svojej podnikateľskej činnosti za túto činnosť, a teda ako fyzická osoba je osobou povinnou na plnenie si svojich povinností vyplývajúcich zo zmluvy, pretože aj manželka žalovaného v 1. rade svojim podpisom vyslovila súhlas

s uzavretím zmluvy podľa § 145 ods. 2 OZ sú povinní z tohto právneho úkonu spoločne a nerozdielne obaja manželia.

Na základe zmluvy o postúpení pohľadávok zo dňa 17.12.2013 uzatvorenej medzi právnym predchodcom žalobcu a žalobcom bola predmetná pohľadávka v celom rozsahu postúpená na žalobcu ako na postupníka.

2. Súd prvej inštancie napadnutým rozsudkom rozhodol tak, že žalovaní sú povinní spoločne a nerozdielne zaplatiť žalobcovi istinu 403,86 eur, úrok z omeškania vo výške 944,55 eur, úrok z omeškania vo výške 10 % ročne zo sumy 403,86 eur od 7.11.2016 do zaplatenia, do troch dní od právoplatnosti rozsudku. Vo zvyšnej časti konanie zastavil. Žalovaným uložil povinnosť spoločne a nerozdielne zaplatiť žalobcovi náhradu trov konania v celom rozsahu.

Súd prvej inštancie svoje rozhodnutie právne odôvodnil aplikáciou ust. § 497, 365, § 369, § 502 ods. 1, § 503 ods. 3, § 504, § 768k, Obchodného zákonníka, § 526, § 533 Občianskeho zákonníka, § 89 ods. 1, § 92 ods. 8 zákona č. 483/2001 Z.z. o bankách, § 144, § 145 ods. 2, § 255 ods. 1, § 262 ods. 1, 2 C.s.p. Súd prvej inštancie mal preukázané, že na základe zmluvy o postúpení pohľadávok uzavretej dňa 17.12.2013 medzi Všeobecnou úverovou bankou, a.s. ako postupcom a žalobcom ako postupníkom bola na žalobcu postúpená pohľadávka, ktorej zaplatenie je predmetom tohto konania. Tým žalobcovi svedčí aktívna legitímácia v tomto spore, ktorá bola preukázaná predloženým oznámením o postúpení pohľadávky adresované žalovaným.

Nebolo medzi stranami sporné, že právny predchodca žalobcu a podnikateľ podnikajúci pod obchodným menom A. Q. - EUROFRACH s miestom podnikania uvedený v zmluve, IČO: 30 753 031 uzavreli dňa 02.11.2009 zmluvu o úvere č. 11396/2009/01, na základe ktorej bol poskytnutý splátkový úver vo výške 12.670 eur. K zmluve o úvere č. 11396/2009/01 bola uzavretá písomná dohoda o vyplňovanom práve k blankozmenke č. 11396/2009/01 medzi právnym predchodcom žalobcu a žalovaným. Dňa 03.12.2013 podľa výpisu zo živnostenského registra dlžník ukončil svoju podnikateľskú činnosť, a preto dlžník ako podnikateľ fyzická osoba zodpovedá aj po ukončení svojej podnikateľskej činnosti za predmetnú činnosť, a preto fyzická osoba je osobou povinnou na plnenie si svojich povinností vyplývajúcich z uzavretej zmluvy o úvere. Keďže s uzavretím zmluvy o úvere vyslovila súhlas aj manželka dlžníka - žalovaného v 1. rade, sú v zmysle § 145 ods. 2 Občianskeho zákonníka povinní z daného právneho úkonu spoločne a nerozdielne obaja manželia. Tým žalovaným v 1. a 2. rade svedčí pasívna legitímácia v tomto spore. Medzi stranami zostal sporný charakter záväzkového vzťahu. Žalovaní sa v konaní bránili tým, že v danej veci ide o vzťah spotrebiteľský a v tej súvislosti vzniesli aj námietku premlčania nároku uplatneného žalobcom. Žalobca v konaní tvrdil, že nejde o spotrebiteľský vzťah ale vzťah medzi podnikateľmi, na ktorý sa vzťahuje Obchodný zákonník a nárok premlčaný ne je. Po vykonanom dokazovaní súd dospel k záveru, že záväzkový vzťah medzi žalobcom a žalovanými v 1. a 2. rade nie je možné právne klasifikovať ako spotrebiteľský vzťah, na ktorý by sa aplikovali ustanovenia Občianskeho zákonníka a právne predpisy týkajúce sa ochrany spotrebiteľa. Podľa názoru súdu v danej veci ide o absolútny obchod na ktorý sa aplikujú ustanovenia Obchodného zákonníka. Zmluvu o úvere zo dňa 02.11.2009 uzatvorili medzi sebou právny predchodca žalobcu C.C. D., a. s., a dlžník - žalovaný v 1. rade ako podnikateľ podnikajúci pod obchodným menom A. Q. - EUROFRACH s miestom podnikania, IČO: 30 753 031. Charakter zmluvy o úvere definuje najmä účel, za ktorým sa poskytuje úver a to na „prevádzkové potreby - bezúčelový úver“. Z uvedeného jednoznačne a bez pochybností vyplýva, že definovaný účel poskytnutého úveru sú prevádzkové potreby dlžníka, ktoré súvisia s jeho podnikateľskou činnosťou. Podľa názoru súdu prevádzkové potreby podnikateľa - živnostníka vždy súvisia a sú späť s jeho podnikateľskou činnosťou, pretože podnikateľ svojou činnosťou vytvára určité hodnoty, či už produkty alebo určitý druh činnosti, na základe ktorých dosahuje zisk. Prevádzkové potreby je potrebné chápať ako aj náklady súvisiace s jeho podnikateľskou činnosťou, pretože výraz prevádzka je spätá s uskutočňovaním určitej činnosti počas výkonu samostatnej zárobkovej činnosti podnikateľa. Za prevádzkovú činnosť sa považuje akákoľvek činnosť, ktorá je vykonávaná určitým organizovaným a pravidelným spôsobom smerujúcim k splneniu stanoveného cieľa v súlade s predmetom činnosti podnikateľa. Subjektom prevádzkovej činnosti teda môže byť iba podnikateľ, prípadne osoba vykonávajúca alebo organizujúca pravidelne a obvyčajne odplatne určitú činnosť prevádzkového charakteru. Súd poukazuje na skutočnosť, že žalovaní v 1. a 2. rade nepredložili, nenavrhlí žiadne dôkazy a nepreukázali opak tvrdení žalobcu o tom, že ide o absolútny obchod, ktoré tvrdenia sú preukazované listinným dôkazom zmluvou o úvere. Pri vznesenej námietke premlčania súd poukazuje na skutočnosť, že ku splatnosti úveru prišlo 02.11.2010 od kedy začala plynúť 4-ročná premlčacia lehota podľa ustanovení Obchodného zákonníka, ktorá uplynula až dňa 02.11.2014, avšak žaloba bola uplatnená na príslušnom súde dňa 04.09.2014, teda počas premlčacej lehoty, čím následne

nemohlo prísť k premlčania nároku žalobcu. Na základe výsledkov dokazovania súd dospel k záveru, že žaloba bola podaná dôvodne, nakoľko medzi žalobcom ako veriteľom a žalovanými ako dlžníkom bola platne uzatvorená zmluva o úvere v zmysle ustanovenia § 497 a nasl. Obchodného zákonníka, na základe ktorej žalobca poskytol peňažné plnenie. Žalovaní si svoju povinnosť zo zmluvy o úvere nespĺnili, poskytnuté peňažné prostriedky vrátane príslušenstva nevrátili v dohodnutej dobe splatnosti. Na základe znenia Obchodných podmienok zmluvy o úvere sa nedodržaním dohodnutých splátok úveru stala neuhradením dohodnutých splátok v stanovenom termíne splatnou celá zvyšná časť úveru. Nakoľko sa žalovaní dostali do omeškania s plnením peňažného záväzku, priznal súd žalobcovi aj uplatnený zmluvný úrok z omeškania vyčíslený v súlade so zákonom a so zmluvnými podmienkami, čo nebolo žalovanými v konaní rozporované.

3. Súd prvej inštancie na základe čiastočného späťvzatia žaloby žalobcom podľa § 145 ods. 2 C.s.p. konanie po predchádzajúcom súhlase žalovaných vo vyššej časti zastavil.

4. Súd prvej inštancie rozhodol o trovách konania podľa § 262 ods. 1 v spojení s § 255 ods. 1 C.s.p. tak, že procesne plne úspešnému žalobcovi priznal náhradu trov konania v celom rozsahu (za zaplatený súdny poplatok, trovy právneho zastúpenia), uložil žalovaným spoločne a nerozdielne povinnosť ich žalobcovi zaplatiť s tým, že o výške náhrady trov konania rozhodne súd až po právoplatnosti rozsudku samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník (§ 262 ods. 2 C.s.p.).

5. Žalovaní v 1. a 2. rade podali proti rozsudku súdu prvej inštancie odvolanie v časti, ktorou im uložil povinnosť zaplatiť sumu 403,86 eur, úrok z omeškania vo výške 944,55 eur, úrok z omeškania vo výške 10 % ročne zo sumy 403,86 eur od 7.11.2016 do zaplatenia a žiadali, aby odvolací súd napadnutý rozsudok zrušil a vec vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie.

Odvolatelia namietali, že súd prvej inštancie nesprávne posúdil otázku typu úveru, keď ho posúdil ako absolútny obchod a aplikoval ustanovenia Obchodného zákonníka, keď odvolatelia majú za to, že sa jedná o spotrebiteľský úver, a tak mali byť aplikované ustanovenia Občianskeho zákonníka. Žalovaný v 1. rade nepodpisoval predmetnú zmluvu s vedomím, že by sa jednalo o podnikateľský úver, aj keď v tom čase bol živnostníkom, avšak údaje o živnostenskom oprávnení mu boli prezentované pre potreby banky v súvislosti so zistením príjmu žiadateľa o úver. Nestotožnil sa s odôvodnením súdu prvej inštancie, že v definícii úveru je uvedené na prevádzkové náklady - bezúčelový úver, a že je v označení dlžníka uvedený aj názov, pod ktorým žalovaný prevádzkoval živnosť, keď je potrebné pre určenie absolútneho obchodu, aby bol účel úveru bližšie špecifikovaný a spoľahlivo preukázaný, aby sa dal považovať za podnikateľský. Označenie dlžníka s názvom živnostenského oprávnenia považujú za nedostatočné. Nakoľko, tak ako je uvedený názov živnosti v údajoch dlžníka, tak isto je tam uvedený ako fyzická osoba, teda ako spotrebiteľ. Veriteľ má dôkaznú povinnosť, že dlžníkovi bol poskytnutý podnikateľský úver bez pochybností. Podľa názoru odvolateľa banka takisto považovala dlžníka za fyzickú osobu, nakoľko dala dlžníkovi podpísať biankozmenku ako fyzickej osobe a vyjadrenie súhlasu manželky dlžníka. V čl. VI. vrátenie úveru si takto sám veriteľ žiada inkaso z bežného účtu dlžníka. Ak by považoval dlžníka za podnikateľa, nie fyzickú osobu, logicky by sa táto požiadavka vzťahovala na podnikateľský účet. V zrkadle posudzovania zmluvy podľa ustanovenia Občianskeho zákonníka poukazovali odvolatelia na premlčanie pohľadávky. V tejto súvislosti poukazovali na úverové podmienky, keď mnohé z nich považujú za neprijateľné čo dáva žalovaným možnosť podania návrhu na vyslovenie neplatnosti právneho úkonu ako rozhodcovská doložka nie je v zmysle uvedená RPMN, podpísané ustanovenia bez možnosti zásahu a podobne. V tejto súvislosti poukázali na rozsudok KS Prešov č.k. 18Co/109/2011.

6. Žalobca vo vyjadrení k odvolaniu uviedol, že argumentácia žalovaných, že žalovaný v 1. rade pri podpise zmluvy nemal vedomosť, že by sa jednalo o podnikateľský úver považuje za účelové a ničím nepodložené tvrdenie. Žalovaný v 1. rade mal dostatok času oboznámiť sa obsahom zmluvy o úvere a teda aj s tou časťou zmluvy, ktorá jasne definuje účel poskytnutia úveru na prevádzkové potreby. Žalovaný v 1. rade konal ako podnikateľský subjekt, keď jeho identifikácia okrem iného obsahuje obchodné meno, sídlo podnikania, označenie oprávnenia na podnikanie, IČO, DPH. Je zrejmé, že tieto údaje neobsahujú zmluvy o úvere, ktorý v zmluvnom stranou je fyzická osoba v postavení nepodnikateľa. Nemenej podstatná je tá skutočnosť, že žalovaný v 1. rade pre účely získania úveru predkladal banke osvedčenie o živnostenskom oprávnení a daňové priznanie, pričom banka pri posudzovaní žiadosti o úvere vychádzala z obratu žalovaného ako podnikateľa a nie z príjmu žalovaného v 1. rade ako fyzickej osoby. Žalovaný preto mal mať vedomosť o tom, že predmetná zmluva je podnikateľským úverom. Tejto súvislosti poukázali na právne závery Krajského súdu v Bratislave v rozsudku 10Co/59/2015 zo dňa

21.01.2016. „Podnikateľskú činnosť osvedčujú iné skutočnosti, medzi ktoré patria napr. oprávnenia, na základe ktorých, tá ktorá osoba podnikateľskú činnosť vykonáva, daňové priznanie podnikateľa a pod. s tým, že povinnosťou nebolo ani skúmať, na aký účel podnikateľ poskytnutý úver použil. Žalovaný v 1. rade v rámci kontraktačného procesu, ktorý vyústil do podpisu zmluvy o úvere vystupoval v postavení podnikateľa, nakoľko C.C. D., a.s. predložil výpis zo živnostenského registra, ako aj daňové priznanie a v samotnej zmluve o úvere bol určený účel poskytnutia prostriedkov na podnikateľské účely - prevádzkové potreby. Práve tieto skutočnosti osvedčujú tú právnu skutočnosť, ktorou je postavenie žalovaného v 1. rade ako podnikateľského subjektu v zmluve o úvere. Žalovaný v 1. rade v rámci uzatvárania predmetnej zmluvy o úvere nevystupoval ako fyzická osoba - spotrebiteľ, nakoľko konala v rámci predmetu svojej obchodnej činnosti a úver si zobral za deklarovaným účelom, ktorým boli prevádzkové potreby, a teda súd prevej inštančne správne posúdil predmetnú zmluvu o úvere, že sa nejedná o spotrebiteľský vzťah. Pokiaľ ide o argument žalovaných, že banka podmienila získanie úveru vyrovnaním debetného rámca predošlého úveru, z čoho dôvodia, že tento účel nie je prevádzkovou potrebou, tento považujú len za tvrdenie nepreukazujúce postavenie žalovaného v 1. rade ako spotrebiteľa. Zmluva o úvere v čl. III bod 3.1 druhý odsek hovorí o debetnom rámci na bežnom účte, pričom tento účet korenšponduje s účtom, ktorý je uvedený v rámci identifikácie žalovaného v 1. rade ako dlžníka zo zmluvy o úvere. Je teda zrejmé, že debetný rámec na bežnom účte sa týka podnikateľského účtu žalovaného v 1. rade, resp. účtu, ktorý žalovaný v 1. rade používa v rámci svojej podnikateľskej činnosti. Aj z dôkazu predloženého žalobcom k návrhu na vydanie platobného rozkazu a to vyčíslenie zostatku na účte č. XXXXXXXXXXXXXXXX je zrejmé, že nie všetky prostriedky išli na vyrovnanie debetného rámca. Ak žalovaní tvrdia, že vyrovnanie debetu nie je prevádzkovou potrebou, takéto tvrdenie bolo potrebné preukázať v konaní pred súdom prvej inštančne, pričom žalovaní počas konania nepredložili žiadne dôkazy spochybňujúce tvrdenia žalobcu okrem dokladu preukazujúceho zaplatenie časti dlhu, čo bolo zohľadnené späťvzatím časti návrhu. Pokiaľ platí, že bežný účet, ktorý je uvedený v rámci identifikácie klienta podnikateľa - dlžníka - žalovaného v 1. rade je účtom, na ktorom je debet, má za to, že tento účet slúži na podnikanie a debet, ktorý sa na tomto účte nachádza vznikol v súvislosti s podnikaním. Pokiaľ úver, ktorý v časti slúži na krytie debetu na účte slúžiaceho na podnikanie dlžníka je použitý na podnikateľské účely, a preto považuje tvrdenia žalovaných len za účelovú obranu, ktorú sa navyše ani v konaní pred súdom prvej inštančne nepokúšali dokázať. Žalobca ďalej uviedol, že ak by aj v teoretickej rovine sa pripustilo, že časť úveru slúži na prevádzkové potreby, čo však nepripúšťa poukázal na rozhodnutie Súdneho dvora EÚ vo veci C464/01, Johann Gruber v. Bay Wa AG, podľa ktorého osoba, ktorá uzavrela zmluvu týkajúcu sa tovaru určeného čiastočne na podnikateľský účel a čiastočne na účel, ktorý nie je súčasťou jeho obchodnej alebo inej podnikateľskej činnosti nemá právo dovoliť sa výhod vyplývajúcich z pravidiel osobitnej právomoci platných pre spotrebiteľské závery. Na tento účel musí tento súd zohľadniť všetky rozhodujúce skutkové okolnosti, ktoré objektívne vyplývajú zo spisu. Naopak nie je potrebné zohľadňovať okolnosti alebo skutočnosti, o ktorých mohol druhý účastník zmluvy vedieť pri uzatváraní zmluvy s výnimkou prípadu, ak sa osoba, ktorá sa dovoľáva postavenia spotrebiteľa správa tak, že u druhého účastníka zmluvy mohla oprávnene vzbudiť dojem, že koná na podnikateľské účely. Vzhľadom na uvedené žalovaní sa nemôžu dovoliť toho, aby zmluva o úvere bola považovaná za spotrebiteľský úver. Žalovaný v 1. rade vo vzťahu k banke vystupoval ako podnikateľský subjekt, nakoľko sa preukázal živnostenským oprávnením, daňovým priznaním, a teda ako uvádza Súdny dvor EÚ mohol vo vzťahu k VÚP, a.s. oprávnene vzbudiť dojem, že koná na podnikateľské účely. Keď spotrebiteľ je v zmysle § 52 ods. 4 Obč. zák. fyzická osoba, ktorá pri uzatváraní alebo plnení spotrebiteľskej zmluvy nekoná v rámci predmetu svojej obchodnej činnosti alebo inej podnikateľskej činnosti. V zmysle dôvodovej správy k Občianskemu zákonníku sa za fyzickú osobu považuje aj podnikateľ fyzická osoba, pokiaľ má vzťah s dodávateľom zo spotrebiteľskej zmluvy a predmet plnenia neslúži na podnikanie. Avšak v danom prípade boli plnením finančné prostriedky poskytnuté na prevádzkové potreby podnikateľa, teda slúžili na podnikanie a nie na súkromné účely fyzickej osoby, z čoho jednoznačne možno vyvodíť, že žalovaného v 1. rade nemožno posudzovať ako fyzickú osobu pre účely posudzovania charakteru zmluvy. Zároveň žalovaní nepreukázali spôsob použitia poskytnutých finančných prostriedkov na iné ako podnikateľské účely. Pokiaľ ide o tvrdenia žalovaných, že jednou z odkladacích podmienok je fixácia poskytnutého úveru na predloženie blankozmenky, podpísanej dlžníkom ako fyzickou osobou a z toho vyvodzujú postavenie dlžníka spotrebiteľa v predmetnom prípade blankozmenka, ako vlastná zmenka mala plniť zabezpečovaciu funkciu vo vzťahu k poskytnutému úveru, a preto postavenie vystaviteľa zmenky, či už ako fyzickej osoby alebo ako podnikateľa pri podpisovaní zmenky nemá vplyv na charakter samotnej zmluvy o úvere. Žalobca zdôraznil, že účel, na ktorý bol žalovaný v 1. rade oprávnený a zároveň povinný použiť prostriedky z úveru boli prevádzkové náklady súvisiace s jeho podnikaním, teda záväzkový vzťah sa týkal jeho podnikateľskej činnosti. Taktiež poukázal na to, že v zmysle § 261 ods.

6 písm. d) Obchod. zák. bez ohľadu na povahu účastníkov zmluva o úvere sa spravuje ustanoveniami Obchodného zákonníka je absolútnym obchodom, a teda sa bude vždy spravovať ustanoveniami Obchodného zákonníka. Pokiaľ ide o námietku premlčania žalobca sa stotožňuje s názorom súdu prvej inštancie, ktorý uviedol, že pri vznesenej námietky premlčania súd poukazuje na skutočnosť, že k splatnosti úveru prišlo 02.11.2010, od kedy začala plynúť 4 ročná premlčacia lehota podľa ustanovení Obchodného zákonníka, ktorá uplynie až 02.11.2014, avšak žaloba bola podaná na súde 04.09.2014, teda počas premlčacej lehoty, a teda nemohlo dôjsť k premlčaniu nároku žalobcu. Žalobca má za to, že súd prvej inštancie správne zistil skutkový stav, správne aplikoval interpretoval hmotnoprávne normy na zistený skutkový stav, a preto žiadal napadnutý rozsudok ako vecne správny potvrdiť.

7. Odvolací súd vo veci rozhodoval podľa ustanovení zákona č. 160/2015 Z.z. Civilného sporového poriadku (ďalej len C.s.p.) účinného od 1. júla 2016, ktorým bol zrušený doterajší zákon č. 99/1963 Zb. O.s.p., pričom podľa § 470 ods. 1 C.s.p., ak nie je ustanovené inak, platí tento zákon aj na konania začaté pred dňom nadobudnutia jeho účinnosti.

8. Krajský súd v Trnave ako súd odvolací (§ 34 C.s.p.), po zistení, že odvolanie proti rozsudku bolo podané včas (§ 362 ods. 1 C.s.p.), oprávnenými osobami (§ 359 O.s.p.), proti rozhodnutiu, proti ktorému je odvolanie prípustné (§ 355 ods. 1 C.s.p.), po skonštatovaní, že odvolanie má zákonom predpísané náležitosti (§ 363 C.s.p.), a že odvolatelia použili zákonom prípustné odvolacie dôvody (§ 365 ods. 1 C.s.p.), preskúmal napadnuté rozhodnutie v medziach daných rozsahom a dôvodmi odvolania (§ 367 ods. 3 C.s.p.), vychádzajúc zo skutkového stavu zisteného súdom prvej inštancie bez potreby zopakovania či doplnenia dokazovania (§ 383 a § 384 C.s.p.), postupom bez nariadenia odvolacieho pojednávania, keďže nebolo potrebné opakovať ani dopĺňať dokazovanie a nevyžaduje si to ani verejný záujem (§ 385 ods. 1 C.s.p. a contrario), po jeho preskúmaní v medziach odvolacích a vád, na ktoré je potrebné prihliadať z úradnej povinnosti (§ 380 C.s.p.) dospel k záveru, že odvolanie žalovaných nie je dôvodné.

9. Podľa § 387 ods. 1 C.s.p., odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie potvrdí, ak je vo výroku vecne správne.

10. Rozhodnutie súdu prvej inštancie zodpovedá zákonným požiadavkám kladeným na odôvodnenie rozhodnutia. Súd prvej inštancie v odôvodnení svojho rozhodnutia uviedol rozhodujúci skutkový stav, primeraným spôsobom opísal priebeh konania, stanoviská procesných strán k prejednávaniu sporu, výsledky vykonaného dokazovania a citoval právne predpisy, ktoré aplikoval na prejednaný spor, a z ktorých vyvodil svoje právne závery. Prijaté právne závery dostatočne zrozumiteľne vysvetlil.

11. Dokazovať je povinný každý, kto v spore niečo tvrdí, teda aj žalovaní znášajú povinnosť tvrdenia a tým pádom aj dôkaznú povinnosť. Nedodržanie dôkaznej povinnosti a následne neunesenie dôkazného bremena je sankcionované stratou sporu. Vo všeobecnosti preto platí, že dôkaznú povinnosť a s ňou súvisiace dôkazné bremeno má v spore každý, kto dostojí svojej procesnej povinnosti tvrdiť. V prípade podaného odvolania dôvodmi odvolania, ktoré odvolatelia uviedli v odvolaní do uplynutia lehoty na podanie odvolania je súd viazaný, čo znamená, že prítomnosť iných odvolacích dôvodov, než ktoré odvolatelia uviedli, odvolací súd pri prieskume rozhodnutia a postupu súdu prvej inštancie nebude zisťovať, a ak aj v odvolacom konaní vyšli najavo, nemôže na ne prihliadať.

12. Odvolací súd posúdil ako neopodstatnenú námietku odvolateľov, že súd prvej inštancie nesprávne posúdil otázku typu úveru, ktorú uzatvoril žalovaný v 1. rade s právnym predchodcom žalobcu a to C.C. D., a.s., IČO: 31 320 155 ako absolútny obchod a teda naň nesprávne aplikoval príslušné ustanovenia Obchodného zákonníka, keď odvolatelia majú za to, že sa jedná o spotrebiteľský úver a tak mali byť na daný zmluvný vzťah aplikované ustanovenia Občianskeho zákonníka, nakoľko z dokazovania vykonaného pred súdom prvej inštancie jednoznačne vyplýva, že zmluva o úvere zo dňa 02.11.2009, ktorú uzatvorili právny predchodca žalobcu - C.C. D., a. s. ako veriteľ a žalovaný v 1. rade ako podnikateľ podnikajúci pod obchodným menom A. Q. - EUROFRACH s miestom podnikania, IČO: 30 753 031 ako dlžník, je absolútnym obchodom, keď charakter zmluvy o úvere definuje najmä účel, za ktorým sa poskytuje úver a to na „prevádzkové potreby - bezúčelový úver“, z čoho jednoznačne vyplýva, že definovaný účel poskytnutého úveru sú prevádzkové potreby dlžníka, ktoré súvisia s jeho podnikateľskou činnosťou. Podľa názoru odvolacieho súdu prevádzkové potreby podnikateľa - živnostníka vždy súvisia a sú späté s jeho podnikateľskou činnosťou, ktoré treba chápať ako aj náklady

súvisiace s jeho podnikateľskou činnosťou. Naviac, ako správne uviedol aj žalobca vo vyjadrení k odvolaniu, žalovaný v 1. rade konal ako podnikateľský subjekt, keď jeho identifikácia okrem iného obsahuje obchodné meno, sídlo podnikania, označenie oprávnenia na podnikanie, IČO, DPH, ktorý pre účely získania úveru predkladal banke osvedčenie o živnostenskom oprávnení a daňové priznanie, pričom banka pri posudzovaní žiadosti o úvere vychádzala z obratu žalovaného ako podnikateľa a nie z príjmu žalovaného v 1. rade ako fyzickej osoby. Žalovaný preto mal mať vedomosť o tom, že predmetná zmluva je podnikateľským úverom. Žalovaní nepreukázali spôsob použitia poskytnutých finančných prostriedkov na iné ako podnikateľské účely. Vzhľadom na uvedené potom súd prvej inštancie správne dospel k záveru o dôvodnosti žalovanej pohľadávky s príslušenstvom, ktorej výšku a ani priznané úroky z omeškania odvolateľa žiadnym spôsobom v odvolaní nespochybnili.

13. Odôvodnenie súdneho rozhodnutia v opravnom konaní nemá (nemusí) odpovedať na každú námietku alebo argument v opravnom prostriedku, ale iba na tie, ktoré majú rozhodujúci význam pre rozhodnutie o odvolaní, zostali sporné alebo sú nevyhnutné na doplnenie dôvodov prvostupňového rozhodnutia, ktoré sa preskúmava v odvolacom konaní (II. ÚS78/05). Právo na riadne odôvodnenie súdneho rozhodnutia neznamená, že súd musí dať podrobnú odpoveď na každý argument sporovej strany, z odôvodnenia rozhodnutia musia byť zrejme všetky pre rozhodnutie podstatné skutočnosti objasňujúce skutkový a právny základ rozhodnutia (II. ÚS 76/07).

14. Odvolací súd viazaný odvolacími námietkami vzhľadom na vyššie uvedené odôvodnenie dospel k záveru, že odvolatelia žiadnym relevantným spôsobom nespochybnili správnosť odvolaním napadnutého rozhodnutia súdu prvej inštancie.

15. S poukazom na vyššie uvedenú argumentáciu odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie v odvolaní napadnutej časti vrátane závislého výroku o trovách konania, ktorý nebol napadnutý odvolaním ako vecne správny potvrdil podľa § 387 ods. 1 C.s.p.

16. Odvolací súd rozhodol o nároku na náhradu trov konania odvolacieho súdu podľa § 378 ods. 1 C.s.p., § 396 ods. 1 C.s.p. a § 255 ods. 1 C.s.p. a žalobcovi, ktorý bol úspešný v konaní, priznal proti žalovaným nárok na náhradu trov konania pred odvolacím súdom v plnom rozsahu. Neboli tu dané žiadne dôvody hodné osobitného zreteľa, ktoré by odôvodňovali výnimočne mu náhradu trov konania nepriznať (§ 257 C.s.p.). O výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník (§ 262 ods. 2 C.s.p.).

17. K prijatiu tohto rozsudku došlo pomerom hlasov 3 : 0, čiže jednomyseľne (čl. I § 3 ods. 9 posledná veta zákona č. 757/2004 Z. z. o súdoch v znení neskorších zmien a doplnení).

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku je prípustné dovolanie za podmienok ustanovených v § 420 a § 421 C.s.p. Dovolanie možno podať v lehote dvoch mesiacov od doručenia tohto rozsudku na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh). Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom, ak nejde o prípady § 429 ods. 2 C. s. p. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom.